

Arrest

nr. 299 749 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & M. BOTTIN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN & M. BOTTIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 7 oktober 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 mei 2022, op 19 augustus 2022 en op 28 november 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart op 09 december 1983 geboren te zijn in de gemeente Noqui, provincie Zaire en daarmee over de Angolese nationaliteit te beschikken. Uw ouders zijn beide Cabindees waardoor u op tien – of elfjarige leeftijd samen met hen naar de wijk Maringuali in Cabinda verhuist. In 1997 treedt u via vrienden toe tot de jeugd van Cabinda (verder: JC). Ter ondersteuning van uw ouders besluit u in 2000 toe te treden tot het FLEC FAC. Terzelfdertijd wordt u door meneer C. gevraagd om bij hem in de leer te komen voor automechanica. Uw vader weet u te overtuigen om beide te combineren en tijdens het werk mensen te mobiliseren voor het FLEC. U reist met meneer C. Angola rond om handel te drijven en automechanica te leren. U informeert mensen ondertussen over de geschiedenis van Cabinda. In 2008 overlijdt meneer C. en begint u zelfstandig als automechanieker. Van 2008 tot 2010 verblijft u in Cazenga, Luanda, en reist u van hieruit naar verschillende plekken om uw werk uit te voeren. U zet uw mobilisatie in tussentijd verder. In 2010 wordt u aangesproken door leden van het MPLA om voor hen te werken als automechanieker. Ze beloven bijscholing, een eigen huis en werkplaats en de mogelijkheid om chef te worden. U stemt in en gaat in dienst voor de ontmijningsdienst NIAD (Instituição Nacional de Desminagem) onder bevoegdheid van het MPLA. De beloftes worden niet nagekomen waardoor u in 2011 à 2012 uw functie verlaat en opnieuw zelfstandig aan de slag gaat. Ook het mobiliseren neemt u terug op. In juni 2015 gaat u naar de gemeente Dingue in Cabinda om een auto te herstellen. U wordt er onverwachts aangehouden en in de staatsgevangenis van Cabinda geplaatst. Na twee maanden wordt u overgebracht naar Luanda waar u onder een valse naam, F.K., wordt berecht en veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf. Na twee à drie weken wordt u overgeplaatst naar de gevangenis van Cuando Cubango. U wordt er fysiek mishandeld. Met behulp van commissaris V.T. en uw oom K. weet u in juli 2019 te ontsnappen uit de gevangenis. U vindt onderdak in het huis van uw oom K. te XXX, Luanda, en wordt er behandeld voor de ziekte die u heeft opgelopen in Cuando Cubango. Nadat u bent aangesterkt, regelt u op 23 december 2019 een visum met uw eigen paspoort waarmee u op 02 februari 2020 Angola definitief verlaat. Na een tussenstop van twee dagen in Portugal komt u aan in België en verzoekt u de Belgische instanties op 07 oktober 2020 om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op 29 januari 2021 een originele Angolese identiteitskaart neer, geldig van 23 december 2019 tot 22 december 2029. Op 10 juni 2022 ontvangt het CGVS twee foto's van uw zoon met een hoofdwonde. Daar voegt u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2022 foto's aan toe van de behandeling die u kreeg na uw gevangenneming. Gedurende het persoonlijk onderhoud van 28 november 2022 wordt een originele lidkaart van de ontmijningsdienst bijgevoegd, uitgegeven op 22 januari 2016 en geldig tot 22 januari 2019.

B. Motivering

Omwille van een taalbarrière met de tolk werd het eerste persoonlijk onderhoud, dat op 02 mei 2022 doorging op het CGVS, vroegtijdig stopgezet. Het CGVS nam vervolgens maatregelen om hieraan tegemoet te komen door tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2022 en 28 november 2022 een tolk te voorzien die eveneens aanwezig was tijdens het interview van 29 januari 2021 bij DVZ. U gaf immers zelf aan dat dit interview bij DVZ probleemloos was verlopen. Bij beide gaf u aan geen problemen te hebben ervaren met het Portugees van de aanwezige tolk (zie notities van het persoonlijk onderhoud op 19 augustus 2022 (verder: NPO 2), p. 23; zie notities van het persoonlijk onderhoud op 28 november 2022 (verder: NPO 3), p. 33). Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest vervolging door de Angolese autoriteiten omwille van drie verschillende redenen die u met elkaar verbindt. U mobiliseert voor het FLEC door mensen te informeren over de geschiedenis van Cabinda. Het MPLA bood u een job aan dewelke u na zekere tijd achterwege liet, waarna u uw mobiliseringsactiviteiten voor het FLEC heropnam. Deze twee elementen hebben ertoe geleid dat u werd gearresteerd. Uw onwettelijke vrijlating uit de gevangenis van Cuando Cubango vormt het derde component in uw vrees voor vervolging (NPO 2, p. 19).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag tot internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de aanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt, in het bijzonder over uw identiteit, uw reisdocumenten en de door u afgelegde reisroutes. Dit werd u trouwens ook aangegeven in het begin van elk van uw gehoren (NPO 1, p. 2; NPO 2, p. 2; NPO

3, p. 1) Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. **Op basis van uw tegenstrijdige verklaringen dient immers te worden vastgesteld dat u uw Angolees paspoort bewust achterhield voor de Belgische instanties.** Tijdens het interview bij DVZ op 29 januari 2021 vertelt u immers dat u op het vliegtuig iemand leerde kennen waarmee u gedurende drie dagen in Brugge rondzwierf. Wanneer de politie daar naar jullie toe kwam, is deze man weggelopen met uw tas, inclusief paspoort (verklaring DVZ, d.d. 29 januari 2021, p. 10, vraag 24; p. 11, vraag 28; p. 12, vraag 31, 36). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw paspoort werd gestolen in het Zuidstation in Brussel toen u er voor het eerst aankwam. Uw paspoort zat in een tas die u samen met uw koffer achterliet om hulp te vragen. Wanneer u terugkwam, was uw tas met documenten verdwenen. Hoewel u bij DVZ wel degelijk wist wie uw tas had meegenomen, verklaart u hier dat u rondvroeg wie de dader was maar niemand u wilde helpen (NPO 2, p. 12 – 13). **U voldoet bijgevolg niet aan de medewerkingsplicht die op u rust, hetgeen reeds een negatieve indicatie is voor uw algemene betrouwbaarheid.**

Verder is het opvallend dat u zou hebben gereisd met een paspoort dat op uw eigen naam staat, **hoewel u eveneens vreest vervolgd te worden door de Angolese autoriteiten.** Het paspoort waarmee u reisde omvat tevens een visum dat u persoonlijk op 23 december 2019 heeft aangevraagd bij de ambassade. U liet er een foto maken en vingerafdrukken afnemen. U kwam er zelfs in contact met de politie (NPO 2, p. 14 – 15). Uw verklaringen worden verder bevestigd door de visumhit (PRT30561912094711) en het visumdossier (030064440) dat werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken. Uit dat visumdossier blijkt overigens dat de identiteitskaart die u er neerlegde om uw visum aan te vragen, verliep op 18 december 2019. U heeft daarom ook een bewijs ingeleverd dat u een nieuwe identiteitskaart aanvraagde bij het Ministerie van Justitie en Mensenrechten: Nationaal directoraat van het archief voor civiele en strafrechtelijke identificatie. Die nieuwe identiteitskaart heeft u ook werkelijk afgehaald aangezien u deze neerlegt tijdens het interview bij DVZ op 29 januari 2021 (zie blauwe map in administratief dossier). **Het feit dat u contact opnam met een instantie die gekoppeld is aan het Ministerie van Justitie om een identiteitskaart aan te vragen met uw eigen persoonsgegevens toont aan dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging ten aanzien van de Angolese autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het risico dat u nam om met uw persoonlijke documenten het land te verlaten.**

Voorts steunt de door u ingeroepen vrees voor vervolging volledig op uw vermeende Cabindese herkomst, hetgeen u niet weet hard te maken.

Van iemand die beweert dat zijn ouders afkomstig zijn van Cabinda en zijn volledig relaas baseert op zijn voeling met de streek mag om te beginnen verwacht worden dat deze een zekere geografische kennis vertoont. U laat echter na correcte antwoorden te geven bij het inwinnen van basisinformatie waardoor u niet weet te overtuigen van uw werkelijke afkomst. Zo lijkt u aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van het feit dat Cabinda niet alleen een provincie, maar ook een stad op zichzelf is en zelfs de hoofdstad van de gelijknamige provincie. U gevraagd naar de geboorteplaats van uw vader en moeder verklaart u immers dat deze afkomstig zijn van de gemeente Buco – Zau. Wanneer wordt gevraagd of deze gemeente binnen de provincie of de stad Cabinda valt, antwoordt u het volgende: “De hoofdstad van Cabinda wordt Tchiowe genoemd. Cabinda is een provincie, wij noemen het een staat.”. Bovendien plaatst u de gemeente Buco – Zau binnen die hoofdstad Tchiowe (NPO 3, p. 4), wat volstrekt tegenstrijdig is met de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat Buco – Zau, naast de hoofdstad Cabinda/Tchiowe, één van de vier gemeentes is van de provincie Cabinda. Buco – Zau staat dus volledig los van de hoofdstad Cabinda/Tchiowe en is gelegen in de uiterst tegenovergestelde regio van de provincie. Later probeert u uw fout te herstellen door te stellen dat São Pedro een wijk is in de stad Tchiowe en dus in de stad Cabinda.. U weet tevens te vertellen dat er vier gemeentes zijn binnen de provincie Cabinda: Cabinda, Landana, Buco – Zau en Cacongo. (NPO 3, p. 6). Ook dit strookt echter niet met de informatie die ter beschikking staat. Landana en Cacongo zijn immers één en dezelfde gemeente. De gemeente Belize wordt door u niet vermeld (zie blauwe map in administratief dossier).

Wat betreft São Pedro dient overigens te worden opgemerkt dat u dit tijdens het derde persoonlijk onderhoud benoemt als de wijk waar zich het familiehuis bevond waar u sinds uw zestienjarige leeftijd steeds naartoe ging als u voor het werk naar Cabinda ging. Van uw tien of elf jaar tot uw zestien jaar dus van 1993/1994 tot 1999 - rekening houdend met geboortedatum 09 december 1983 - heeft u volgens uw verklaringen in datzelfde persoonlijk onderhoud steeds met uw gezin in de wijk Maringuali (fonetisch), Cabinda, gewoond (NPO 3, p. 4, 6).

Volgens wat u verklaart in het eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u echter op zestienjarige leeftijd op eigen houtje een huis gehuurd in de wijk XXX in Cabinda. Hoewel u er omwille van uw werk niet altijd ter plaatse bleef, was het tot juni 2015 uw woonplaats gedurende vijftien jaar. Van São Pedro wordt hier nergens iets vermeld (NPO 1, p. 6 – 7; NPO 2, p. 6 – 7). Gepeild naar een eigen adres naast het familiehuis in São Pedro blijkt u tijdens het derde persoonlijk onderhoud

opmerkelijk genoeg vergeten te zijn dat u gedurende vijftien jaar een huis huurde in Cabinda en antwoordt u het volgende: Omdat de regering achter ons aan zat, was het moeilijk om daar permanent te verblijven. Ik had mijn leven om rond te rijden met de vrachtwagen. Het was wel de bedoeling om ooit dat familiehuis te verlaten, maar dat waren dromen en dat was nog niet de werkelijkheid. (NPO 3, p. 6).

De vaststelling dat u uw beweerde herkomst onvoldoende kon staven door weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen neer te leggen, geeft reeds een ernstige deuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas nu dit volledig voortvloeit uit uw affiniteit met Cabinda.

De geloofwaardigheid van dat relaas wordt bovendien verder ondergraven door een veelheid aan onwetendheden, tegenstrijdigheden en vage verklaringen.

Ten eerste is het weinig aannemelijk dat iemand die bekend staat als een persoon die instaat voor het mobiliseren van FLEC leden door de waarheid te vertellen over Cabinda tegelijkertijd ook banden legt met het MPLA. De onafhankelijkheidsbeweging van het FLEC is immers reeds gedurende decennia een doorn in het oog van de Angolese overheid, die verschillende campagnes heeft gevoerd tegen de als terroristisch bestempelde organisatie FLEC en het leger van het FLEC – FLEC FAC (zie informatie in blauwe map van het administratief dossier). Volgens wat u verklaart mobiliseerde u van 2000 tot 2010, werd u vervolgens een job aangeboden door het MPLA en besloot u nadien uw activiteiten voor het FLEC verder te zetten (NPO 3, p. 26 - 28). Pas in juni 2015 zou u vervolgd zijn geweest door de Angolese autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij het FLEC hoewel zij reeds voor uw jobaanbieding op de hoogte waren van de mobilisatie die u deed (NPO 2, p. 16, 19; NPO 3, p. 25, 27, 29). De relatie tussen het MPLA en het FLEC in acht genomen, kan niet worden ingezien dat het MPLA uw betrokkenheid tot het FLEC dermate ernstig acht dat ze u in 2015 vervolgen tot tien jaar gevangenisstraf, maar hier aanvankelijk een oogje voor dichtknipen wanneer ze u in 2010 als mechaniker trachtten binnen te halen voor de ontmijningsdienst (Instituição Nacional de Desminagem (verder: NIAD)) (NPO 2, p. 16, 19; NPO 3, p. 10 - 11, 25 - 26, 28). Ook vice versa kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw genegenheid voor de zaak van Cabinda indien u uw toekomst vooropstelt en het mobiliseren voor het FLEC zomaar achterwege laat wanneer u beloftes worden gedaan zoals een huis en een goed loon. Er werd u letterlijk verteld dat u voor het MPLA zou werken. U geeft met andere woorden voorkeur aan het najagen van uw dromen dan te vechten voor het onrecht dat uw vader was aangedaan, hetgeen aanvankelijk uw (voorgehouden) motivatie was om toe te treden tot het FLEC FAC (NPO 2, p. 8, 16, 19; NPO 3, p. 10 - 11, 25 - 28).

Niet alleen bovenstaande merkwaardigheden, maar ook verscheidene tegenstrijdigheden qua timing maken dat de problemen die u voorhoudt in het kader van de jobaanbieding die u van het MPLA kreeg niet als waarheid worden aangenomen.

Volgens uw verklaringen tijdens derde persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u immers in 2010 benaderd door twee belangrijke mensen binnen het MPLA, door u ook wel ouderen genoemd (NPO 3, p. 11 - 12, 25 - 26, 28). In 2011 - 2012 kwam uit dat de aan u beloofde voordelen niet werden uitbesteed, waardoor u besloot het werk bij NIAD te laten vallen en opnieuw te mobiliseren voor het FLEC (NPO 3, p. 25). Gedurende het tweede onderhoud verklaart u daarentegen dat u pas in 2012 werd gevraagd om te werken voor het MPLA. In 2013 realiseerde u zich dat u geen van de aan u beloofde voordelen zou zien waardoor u uw werk bij het NIAD beëindigde (NPO 2, p. 9, 16, 19). **Ook de gegevens die werden teruggevonden op de door u neergelegde lidkaart van het NIAD spreken uw eigen verklaringen ten zeerste tegen.** Uw lidkaart werd immers uitgereikt op (emitido aos) 22 januari 2016 en was geldig tot (válido até) 22 januari 2019 (zie groene map in administratief dossier) hoewel u oppert dat u hetzij in 2011 - 2012, hetzij in 2013, het uniform van de regering liet vallen waardoor u later werd vervolgd door diezelfde autoriteiten (NPO 3, p. 25; NPO 2, p. 9, 16). **De vaststelling dat deze data ruim na het tijdstip vallen waarvan u beweert uw functie als mechanicien bij NIAD te hebben ontheven, maakt het weinig waarschijnlijk dat deze situatie zich heeft voorgedaan. Gelet op bovenstaande merkwaardig- en tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielaanvraag kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan de vrees die u het CGVS voorhoudt omtrent uw job voor het MPLA.**

Ten tweede bent u allerm minst goed op de hoogte van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC, hetgeen uw betrokkenheid bij de beweging zodanig relativeert dat uw opgeworpen vrees voor vervolging omwille van diezelfde betrokkenheid, steeds meer op de helling komt te staan.

Uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier komt het FLEC (Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda) in 1963 tot stand na een samensmelting van drie separatistische bewegingen: de Movimento para a Libertação do Enclave de Cabinda (MLEC), het Comité de Acção da União Nacional de Cabinda (CAUNC) en de Aliança Nacional Mayombe (ALIAMA). Na een aantal mislukte pogingen om een akkoord te bekomen met de Angolese overheid ontstaan er in 1984 verschillende facties waaronder de gewapende tak FLEC - FAC (Forças Armadas Cabindesas) dat onder leiding staat van de historische leider van het FLEC in zijn geheel: Henriques Nzita Tiago. Na onenigheid met het FLEC FAC scheiden een aantal leden zich af van

het FLEC en wordt het FLEC PM (Posição Militar) opgericht met Rodrigues Mingas als secretaris – generaal. In 2010 wordt het Togolees voetbalteam aangevallen in Cabinda. Hoewel de gewapende tak FLEC FAC elke betrokkenheid ontkent, wordt de aanslag wel opgeëist door het FLEC PM en meer bepaald door Rodrigues Mingas. Zijn verhouding met het FLEC in zijn geheel, onder leiding van Henriques Nzita Tiago, is nooit goed geweest. Tegen het bevel van Henriques Nzita Tiago in reizen twee prominente leden van het FLEC FAC, Estanislau Boma en Alexander Tati, af naar Parijs om het einde van het conflict in Cabinda te verklaren. Beide kernfiguren worden samen met José Luis Verras Luemba en Carlos Moses hierdoor ontslagen door Henriques Nzita Tiago. Hierdoor ontstaan opnieuw twee verschillende facties: FLEC (Nzita), nog steeds onder leiding van Nzita Tiago, met gewapende tak (FLEC FAC) en FLEC – FAC (FLEC Tati) met een gewapende factie in Cabinda, onder leiding van Alexander Tati. FLEC Nzita verandert in juni 2016 van leider. Na het overlijden van Henriques Nzita Tiago neemt zijn zoon Emmanuel Nzita Tiago het over (zie blauwe map in administratief dossier).

Volgens wat u verklaart zou u van 2000 tot 2010 en later opnieuw van 2011 – 2012, hetzij 2013 (zie supra), tot 2015 tijdens uw werk als automechanieker mensen hebben gemobiliseerd door hen te informeren over de geschiedenis van Cabinda (NPO 3, p. 10 -12, 25, 28; NPO 2, p. 9, 16). Er kan dan ook worden verwacht dat u op z'n minst een duidelijk beeld hebt van het ontstaan van het FLEC. Aanvankelijk lijkt u zich nog niet te realiseren dat het FLEC en het FLEC FAC twee, weliswaar met elkaar verbonden, maar gescheiden facties zijn. U vertelt immers het volgende: FLEC – FAC is een partij dat is ontstaan in 1993. Op dat moment zijn er drie bewegingen samen gekomen en dat is FLEC – FAC. (NPO 2, p. 20). Die drie bewegingen benoemt u bovendien verschillend tussen het tweede en het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS. Vooreerst worden MLEC, KAOK (fonetisch) en ALIAMA genoemd. Later in het derde persoonlijk onderhoud noemt u aanvankelijk OMELEC, CAUNC en het FLEC als drie samensmeltende bewegingen. Pas wanneer de protection officer de door u vernoemde namen verifieert, past u uw antwoord aan naar MLEC, CAUNC en ALIAMA. Ook hier blijft u volharden dat deze zijn samengesmolten tot het FLEC FAC en niet tot het FLEC in zijn geheel (NPO 2, p. 20; NPO 3, p. 18), hoewel het tegendeel blijkt uit de informatie die door het CGVS werd geconsulteerd (zie blauwe map in administratief dossier).

Zelfs indien u zichzelf beschouwt als iemand die niet veel van Cabinda afweet, omdat u niet tot de administratieve cel behoort en slechts één jaar werkelijk lid bent geweest van het FLEC FAC (NPO 2, p. 16, 21; NPO 3, p. 24 - 25), valt niet te begrijpen dat u zowaar niet op de hoogte bent van de meest ingrijpende gebeurtenissen en veranderingen binnen het FLEC. U bent immers al die jaren blijven mobiliseren voor hen en zou hier zelfs voor zijn gearresteerd in 2015 (NPO 3, p. 25). Uit uw verklaringen blijkt niets anders dan het tegenovergestelde. Hoewel u aanbrengt dat er in navolging van de aanslag op het Togolees voetbalteam in 2010 interne conflicten ontstonden bij het FLEC blijkt u niet op de hoogte van de impact die deze conflicten op de structuur van het FLEC hebben gehad. U heeft geen weet van prominente FLEC leden die met de overheid gingen praten om een einde te maken aan de strijd in Cabinda en ontkent enige vorm van invloed van het gebeurde op de organisatie. De structuur en voorzitter zijn volgens u steeds hetzelfde gebleven (NPO 2, p. 21 – 22; NPO 3, p. 21 - 22). Nochtans heeft deze aanslag een belangrijke invloed gehad op de interne verhoudingen binnen het FLEC, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot een opsplitsing met twee verschillende voorzitters (zie supra en informatie in de blauwe map van het administratief dossier). Dat u hier geen kennis van heeft, blijkt uit de vaststelling dat u bij het peilen naar uw kennis van de naam Alexander Tati louter repliceert dat het V.T. is, de generaal die u zou hebben geholpen bij het ontsnappen uit de gevangenis. Wanneer de protection officer aanhaalt dat Alexander Tati een prominent figuur is binnen het FLEC zou men verwachten dat er bij u een belletje gaat rinkelen, maar u blijft onwetend (NPO 2, p. 18 – 19; NPO 3, p. 23, 30). Rodrigues Mingas wordt door u voorgesteld als secretaris en één van de belangrijkste figuren binnen het FLEC. Alles wat met de pers te maken had, ging via hem. Tevens zou hij volgens u als secretaris in naam van het FLEC de aanslag op het Togolees voetbalteam hebben opgeëist (NPO 3, p. 21, 23). Echter blijkt uit bovengenoemde COI dat het FLEC elke betrokkenheid bij de aanslag ontkende en scheurde Rodrigues Mingas zich bovendien nog voor de aanslag af van het FLEC – FAC om een nieuwe partij op te richten die onafhankelijk functioneert van het FLEC. FLEC – Posição Militar klinkt u echter opnieuw niet bekend in de oren (NPO 3, p. 24). **Uw gebrekkige kennis staat in schril contrast met uw vrees voor vervolging omwille van uw betrokkenheid bij het FLEC.**

Uw beweerde betrokkenheid bij het FLEC (FAC) wordt tenslotte volledig ontkracht aan de hand van de tegenstrijdige verklaringen die u neerlegt over de manier waarop u in de beweging zou zijn gerold.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2022 op het CGVS verklaart u immers dat meneer C., de man die u heeft opgeleid als mechanicien, als militair functioneerde binnen het FLEC FAC. Hij stelde u na enige tijd voor om uw carrière in het mobiliseren van jongeren aan te vatten en hen de waarheid te vertellen over Cabinda. Voor uw opleiding bij meneer C. bent u nooit lid geweest van het FLEC FAC. Wel woonde u in 1999 uit interesse enkele bijeenkomsten van JC, de jeugd van Cabinda, bij

maar ook daar bent u nooit werkelijk lid van geweest. U stapte er uit zodra u meneer C. in 2000 leerde kennen (NPO 2, p. 16, 20). Volgens wat u verklaart tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat doorging op 28 november 2022, was u sinds 1997 lid van JC, de jeugd van Cabinda. Uit steunbetuiging aan uw ouders, wiens herkomst toebehoort aan Cabinda, besloot u in 2000 bij het FLEC FAC te gaan. U wilde uw vader helpen om zijn land te heroveren. Wanneer meneer C. u aansprak om bij hem in de leer te komen als mechanicien, weigerde u dit aanvankelijk omdat u reeds was ingeschreven bij het FLEC FAC. Het is uw vader die u overtuigde om de opleiding bij meneer C. aan te vatten. Tegelijkertijd kon u volgens uw vader van de gelegenheid gebruik maken om mensen aan te spreken om hen zo te mobiliseren voor het FLEC (NPO 3, p. 10). In tegenstelling tot wat u eerder verklaarde was het met andere woorden niet meneer C., maar uw vader die aan de oorsprong lag van de mobilisatie die u uitvoerde. Meneer C. is volgens uw laatste verklaringen immers geen actief lid en vooral bezorgd om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie (NPO 3, p. 16 - 17).

Ook met betrekking tot uw jarenlange detentie weet u niet te overtuigen. Het CGVS wijst daarbij op een veelheid aan inconsistente en tegenstrijdige verklaringen wat betreft uw veroordeling en uw opsluiting in verscheidene Angolese gevangenissen. Om te beginnen plaatst u uw arrestatie bij DVZ in een volledig andere context dan wat u vertelt op het CGVS. Volgens uw verklaringen daar zou u met de strijdkrachten van Cabinda een grootschalige actie hebben gehouden om mensen te mobiliseren en hen bewust te maken van het feit dat Cabinda een aparte staat is. De strijdkrachten van Angola hebben jullie ontdekt waarna u werd gearresteerd en naar de gevangenis van Cabinda gebracht (zie vragenlijst CGVS, afgenomen door DVZ op 02 juli 2021, vraag 5). Merkwaardig genoeg ging u volgens uw verklaringen op het CGVS naar de gemeente Dingué met als hoofddoel om een auto te repareren en dus niet om een grootschalige actie tot mobilisatie te voeren. Ook andere mensen werden gearresteerd, maar de reden daartoe is voor u onbekend. U kende hen niet (NPO 3, p. 29). Zowel tijdens het interview bij DVZ als in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ, en in uw verklaringen van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS is terug te vinden dat u veroordeeld zou zijn geweest tot **vijftien jaar gevangenisstraf**. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS past u dit echter aan naar een veroordeling van **tien jaar gevangenisstraf** (zie verklaring DVZ, d.d. 29 januari 2021, p. 13, vraag 37 zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 02 juli 2021, vraag 3.2, 3.5 ; NPO 2, p. 17; NPO 3, p. 30). Wat betreft uw **vermeende verblijf in verscheidene Angolese gevangenissen** geeft u bij DVZ volgend overzicht weer: u werd gearresteerd in 2015, verbleef twee maanden in de gevangenis van Cabinda en sloot af met een verblijf van drie jaar in de gevangenis van Cuando Cubango (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 02 juli 2021, vraag 3.1). Nochtans staat in uw verklaring bij DVZ te lezen dat u tot 2017 in Cabinda verbleef en vervolgens drie jaar, tot de dag van uw vertrek – 02 februari 2020, in de gevangenis van Cuando Cubango verbleef (zie verklaring DVZ, d.d. 29 januari 2021, p. 6, vraag 10). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u sinds 2015 voor drie jaar in de gevangenis van Luanda en Cuando Cubango verbleef om dan meteen na uw vrijlating in mei 2019 bij uw nonkel K. in Luanda te verblijven (NPO 1, p. 6 – 7). dit zou echter een detentie van minstens drie jaar en half inhouden. U slaagt er niet in het tijdsverloop van uw relaas te laten kloppen. In het tweede persoonlijk onderhoud plaatst u uw ontsnapping uit de gevangenis van Cuando Cubango en uw verblijf in het huis van nonkel K. in juli 2019 (NPO 2, p. 5), twee maanden later dan wat u eerder had verteld. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud blijft u vasthouden aan uw verklaringen dat u sinds juni 2015 voor twee maanden in de gevangenis van Cabinda heeft gezeten, twee à drie weken in Luanda en vervolgens “iets” meer dan drie jaar in de gevangenis van Cuando Cubango (NPO 3, p. 29 - 30). Uitgerekend komt dit neer op een ontsnapping uit de gevangenis in augustus 2018 en dus niet mei of juli 2019 zoals u eerder stelde (NPO 1, p. 6 – 7; NPO 2, p. 5).

Dergelijke discrepanties op verschillende vlakken van uw gevangenneming maken dat ook geen enkel geloof meer wordt gehecht aan de derde component in uw opgeworpen vrees voor vervolging. De geloofwaardigheid ervan wordt nog dieper de grond in geboord wanneer men kijkt naar de geldigheid van de door u neergelegde lidkaart van NIAD - 22 januari 2016 tot 22 januari 2019 – en vaststelt dat dit volledig binnen de periode valt waarin u meent gevangen te hebben gezeten (zie groene map in administratief dossier).

Uit bovenstaande dient aldus te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt enige voeling te hebben met de Cabindese strijd, laat staan dat u er aan heeft deelgenomen door mensen te mobiliseren of lid te worden van het FLEC FAC. Ook uw gestelde vrees voor vervolging omwille van het neerleggen van uw job voor het MPLA wordt als ongeloofwaardig geacht. Niet alleen is de kans dat u om die reden gevangen zat daarom onbestaande, maar ontkracht u uw gevangenschap aan sich door de verschillende tegenstrijdige verklaringen die u hierover neerlegt. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De Angolese identiteitskaart die u neerlegt staft enerzijds louter uw identiteitsgegevens, hetgeen in bovenstaande niet ter discussie staat. Anderzijds wijst dit op de contacten die u heeft gelegd met de Angolese autoriteiten na uw – reeds ongeloofwaardig geachte – gevangenneming, wat uw vrees voor vervolging sowieso in grote mate relativeert (zie supra). Wat betreft de twee foto's van uw zoon met zijn hoofdwonde en de foto's van uw zogenaamde behandeling dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kan bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Tenslotte legt u ook een originele lidkaart van de ontminingsdienst NIAD (Instituição Nacional de Desminagem), uitgegeven op 22 januari 2016 en geldig tot 22 januari 2019, neer. Deze werd in het bovenstaande reeds bediscussieerd en spreekt uw relaas eerder tegen dan dat het hierdoor wordt onderbouwd.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU) en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het PR CGVS).

2.2. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Omwille van een taalbarrière met de tolk werd het eerste persoonlijk onderhoud, dat op 02 mei 2022 doorging op het CGVS, vroegtijdig stopgezet. Het CGVS nam vervolgens maatregelen om hieraan tegemoet te komen door tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2022 en 28 november 2022 een tolk te voorzien die eveneens aanwezig was tijdens het interview van 29 januari 2021 bij DVZ. U gaf immers zelf aan dat dit interview bij DVZ probleemloos was verlopen. Bij beide gaf u aan geen problemen te hebben ervaren met het Portugees van de aanwezige tolk (zie notities van het persoonlijk onderhoud op 19 augustus 2022 (verder: NPO 2), p. 23; zie notities van het persoonlijk onderhoud op 28 november 2022 (verder: NPO 3), p. 33). Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist. Verzoeker gaat weliswaar in op de taalbarrière tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch hij betreft dit op generlei wijze op het eventueel bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Angola te zijn ontvlucht wegens zijn betrokkenheid bij de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging FLEC. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort, hetgeen doet vermoeden dat hij zijn paspoort voor de asielinstanties verborgen tracht te houden:

"Vooreerst rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag tot internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de aanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt, in het bijzonder over uw identiteit, uw reisdocumenten en de door u afgelegde reisroutes. Dit

werd u trouwens ook aangegeven in het begin van elk van uw gehoren (NPO 1, p. 2; NPO 2, p. 2; NPO 3, p. 1) Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. **Op basis van uw tegenstrijdige verklaringen dient immers te worden vastgesteld dat u uw Angolees paspoort bewust achterhield voor de Belgische instanties.** Tijdens het interview bij DVZ op 29 januari 2021 vertelt u immers dat u op het vliegtuig iemand leerde kennen waarmee u gedurende drie dagen in Brugge rondzwierf. Wanneer de politie daar naar jullie toe kwam, is deze man weggelopen met uw tas, inclusief paspoort (verklaring DVZ, d.d. 29 januari 2021, p. 10, vraag 24; p. 11, vraag 28; p. 12, vraag 31, 36). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw paspoort werd gestolen in het Zuidstation in Brussel toen u er voor het eerst aankwam. Uw paspoort zat in een tas die u samen met uw koffer achterliet om hulp te vragen. Wanneer u terugkwam, was uw tas met documenten verdwenen. Hoewel u bij DVZ wel degelijk wist wie uw tas had meegenomen, verklaart u hier dat u rondvroeg wie de dader was maar niemand u wilde helpen (NPO 2, p. 12 – 13). **U voldoet bijgevolg niet aan de medewerkingsplicht die op u rust, hetgeen reeds een negatieve indicatie is voor uw algemene betrouwbaarheid.”;**

(ii) verzoeker contact opnam met de Angolese autoriteiten om een paspoort op zijn naam te bekomen en een nieuwe identiteitskaart aan te vragen, hetgeen afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees voor deze autoriteiten:

“Verder is het opvallend dat u zou hebben gereisd met een paspoort dat op uw eigen naam staat, hoewel u eveneens vreest vervolgd te worden door de Angolese autoriteiten. Het paspoort waarmee u reisde omvat tevens een visum dat u persoonlijk op 23 december 2019 heeft aangevraagd bij de ambassade. U liet er een foto maken en vingerafdrukken afnemen. U kwam er zelfs in contact met de politie (NPO 2, p. 14 – 15). Uw verklaringen worden verder bevestigd door de visumhit (PRT30561912094711) en het visumdossier (030064440) dat werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken. Uit dat visumdossier blijkt overigens dat de identiteitskaart die u er neerlegde om uw visum aan te vragen, verliep op 18 december 2019. U heeft daarom ook een bewijs ingeleverd dat u een nieuwe identiteitskaart aanvraagde bij het Ministerie van Justitie en Mensenrechten: Nationaal directoraat van het archief voor civiele en strafrechtelijke identificatie. Die nieuwe identiteitskaart heeft u ook werkelijk afgehaald aangezien u deze neerlegt tijdens het interview bij DVZ op 29 januari 2021 (zie blauwe map in administratief dossier). Het feit dat u contact opnam met een instantie die gekoppeld is aan het Ministerie van Justitie om een identiteitskaart aan te vragen met uw eigen persoonsgegevens toont aan dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging ten aanzien van de Angolese autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het risico dat u nam om met uw persoonlijke documenten het land te verlaten.”;

(iii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Cabindese herkomst, gelet op zijn gebrekkige geografische kennis over Cabinda en zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaatsen aldaar:

“Voorts steunt de door u ingeroepen vrees voor vervolging volledig op uw vermeende Cabindese herkomst, hetgeen u niet weet hard te maken.

Van iemand die beweert dat zijn ouders afkomstig zijn van Cabinda en zijn volledig relaas baseert op zijn voeling met de streek mag om te beginnen verwacht worden dat deze een zekere geografische kennis vertoont. U laat echter na correcte antwoorden te geven bij het inwinnen van basisinformatie waardoor u niet weet te overtuigen van uw werkelijke afkomst. Zo lijkt u aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van het feit dat Cabinda niet alleen een provincie, maar ook een stad op zichzelf is en zelfs de hoofdstad van de gelijknamige provincie. U gevraagd naar de geboorteplaats van uw vader en moeder verklaart u immers dat deze afkomstig zijn van de gemeente Buco – Zau. Wanneer wordt gevraagd of deze gemeente binnen de provincie of de stad Cabinda valt, antwoordt u het volgende: “De hoofdstad van Cabinda wordt Tchiowe genoemd. Cabinda is een provincie, wij noemen het een staat.”. Bovendien plaatst u de gemeente Buco – Zau binnen die hoofdstad Tchiowe (NPO 3, p. 4), wat volstrekt tegenstrijdig is met de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat Buco – Zau, naast de hoofdstad Cabinda/Tchiowe, één van de vier gemeentes is van de provincie Cabinda. Buco – Zau staat dus volledig los van de hoofdstad Cabinda/Tchiowe en is gelegen in de uiterst tegenovergestelde regio van de provincie. Later probeert u uw fout te herstellen door te stellen dat São Pedro een wijk is in de stad Tchiowe en dus in de stad Cabinda.. U weet tevens te vertellen dat er vier gemeentes zijn binnen de provincie Cabinda: Cabinda, Landana, Buco – Zau en Cacongo. (NPO 3, p. 6). Ook dit strookt echter niet met de informatie die ter beschikking staat. Landana en Cacongo zijn immers één en dezelfde gemeente. De gemeente Belize wordt door u niet vermeld (zie blauwe map in administratief dossier).

Wat betreft São Pedro dient overigens te worden opgemerkt dat u dit tijdens het derde persoonlijk onderhoud benoemt als de wijk waar zich het familiehuis bevond waar u sinds uw zestienjarige leeftijd steeds naartoe ging als u voor het werk naar Cabinda ging. Van uw tien of elf jaar tot uw zestien jaar dus van 1993/1994 tot 1999 - rekening houdend met geboortedatum 09 december 1983 - heeft u volgens uw verklaringen in datzelfde persoonlijk onderhoud steeds met uw gezin in de wijk Maringuali (fonetisch), Cabinda, gewoond (NPO 3, p. 4, 6).

Volgens wat u verklaart in het eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u echter op zestienjarige leeftijd op eigen houtje een huis gehuurd in de wijk XXX in Cabinda. Hoewel u er omwille van uw werk niet altijd ter plaatse bleef, was het tot juni 2015 uw woonplaats gedurende vijftien jaar. Van São Pedro wordt hier nergens iets vernoemd (NPO 1, p. 6 – 7; NPO 2, p. 6 – 7). Gepeild naar een eigen adres naast het familiehuis in São Pedro blijkt u tijdens het derde persoonlijk onderhoud opmerkelijk genoeg vergeten te zijn dat u gedurende vijftien jaar een huis huurde in Cabinda en antwoordt u het volgende: Omdat de regering achter ons aan zat, was het moeilijk om daar permanent te verblijven. Ik had mijn leven om rond te rijden met de vrachtwagen. Het was wel de bedoeling om ooit dat familiehuis te verlaten, maar dat waren dromen en dat was nog niet de werkelijkheid. (NPO 3, p. 6). **De vaststelling dat u uw beweerde herkomst onvoldoende kon staven door weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen neer te leggen, geeft reeds een ernstige deuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas nu dit volledig voortvloeit uit uw affiniteit met Cabinda.”;**

(iv) verschillende onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vage verklaringen de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas verder ondermijnen:

“De geloofwaardigheid van dat relaas wordt bovendien verder ondergraven door een veelheid aan onwetendheden, tegenstrijdigheden en vage verklaringen.

Ten eerste is het weinig aannemelijk dat iemand die bekend staat als een persoon die instaat voor het mobiliseren van FLEC leden door de waarheid te vertellen over Cabinda tegelijkertijd ook banden legt met het MPLA. De onafhankelijkheidsbeweging van het FLEC is immers reeds gedurende decennia een doorn in het oog van de Angolese overheid, die verschillende campagnes heeft gevoerd tegen de als terroristisch bestempelde organisatie FLEC en het leger van het FLEC – FLEC FAC (zie informatie in blauwe map van het administratief dossier). Volgens wat u verklaart mobiliseerde u van 2000 tot 2010, werd u vervolgens een job aangeboden door het MPLA en besloot u nadien uw activiteiten voor het FLEC verder te zetten (NPO 3, p. 26 - 28). Pas in juni 2015 zou u vervolgd zijn geweest door de Angolese autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij het FLEC hoewel zij reeds voor uw jobaanbieding op de hoogte waren van de mobilisatie die u deed (NPO 2, p. 16, 19; NPO 3, p. 25, 27, 29). De relatie tussen het MPLA en het FLEC in acht genomen, kan niet worden ingezien dat het MPLA uw betrokkenheid tot het FLEC dermate ernstig acht dat ze u in 2015 vervolgen tot tien jaar gevangenisstraf, maar hier aanvankelijk een oogje voor dichtknipen wanneer ze u in 2010 als mechaniker trachtten binnen te halen voor de ontminningsdienst (Instituição Nacional de Desminagem (verder: NIAD)) (NPO 2, p. 16, 19; NPO 3, p. 10 - 11, 25 – 26, 28). Ook vice versa kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw genegenheid voor de zaak van Cabinda indien u uw toekomst vooropstelt en het mobiliseren voor het FLEC zomaar achterwege laat wanneer u beloftes worden gedaan zoals een huis en een goed loon. Er werd u letterlijk verteld dat u voor het MPLA zou werken. U geeft met andere woorden voorkeur aan het najagen van uw dromen dan te vechten voor het onrecht dat uw vader was aangedaan, hetgeen aanvankelijk uw (voorgehouden) motivatie was om toe te treden tot het FLEC FAC (NPO 2, p. 8, 16, 19; NPO 3, p. 10 - 11, 25 - 28).

Niet alleen bovenstaande merkwaardigheden, maar ook verscheidene tegenstrijdigheden qua timing maken dat de problemen die u voorhoudt in het kader van de jobaanbieding die u van het MPLA kreeg niet als waarheid worden aangenomen.

Volgens uw verklaringen tijdens derde persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u immers in 2010 benaderd door twee belangrijke mensen binnen het MPLA, door u ook wel ouderen genoemd (NPO 3, p. 11 - 12, 25 – 26, 28). In 2011 – 2012 kwam uit dat de aan u beloofde voordelen niet werden uitbesteed, waardoor u besloot het werk bij NIAD te laten vallen en opnieuw te mobiliseren voor het FLEC (NPO 3, p. 25). Gedurende het tweede onderhoud verklaart u daarentegen dat u pas in 2012 werd gevraagd om te werken voor het MPLA. In 2013 realiseerde u zich dat u geen van de aan u beloofde voordelen zou zien waardoor u uw werk bij het NIAD beëindigde (NPO 2, p. 9, 16, 19). **Ook de gegevens die werden teruggevonden op de door u neergelegde lidkaart van het NIAD spreken uw eigen verklaringen ten zeerste tegen.** Uw lidkaart werd immers uitgereikt op (emitido aos) 22 januari 2016 en was geldig tot (válido até) 22 januari 2019 (zie groene map in administratief dossier) hoewel u oppert dat u hetzij in 2011 – 2012, hetzij in 2013, het uniform van de regering liet vallen waardoor u later werd vervolgd door diezelfde autoriteiten (NPO 3, p. 25; NPO 2, p. 9, 16). **De vaststelling dat deze data ruim na het tijdstip vallen waarvan u beweert uw functie als mechanicien bij NIAD te hebben**

ontheven, maakt het weinig waarschijnlijk dat deze situatie zich heeft voorgedaan. Gelet op bovenstaande merkwaardig- en tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan de vrees die u het CGVS voorhoudt omtrent uw job voor het MPLA.

Ten tweede bent u allerm minst goed op de hoogte van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC, hetgeen uw betrokkenheid bij de beweging zodanig relativeert dat uw opgeworpen vrees voor vervolging omwille van diezelfde betrokkenheid, steeds meer op de helling komt te staan.

Uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier komt het FLEC (Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda) in 1963 tot stand na een samensmelting van drie separatistische bewegingen: de Movimento para a Libertação do Enclave de Cabinda (MLEC), het Comité de Acção da União Nacional de Cabinda (CAUNC) en de Aliança Nacional Mayombe (ALIAMA). Na een aantal mislukte pogingen om een akkoord te bekomen met de Angolese overheid ontstaan er in 1984 verschillende facties waaronder de gewapende tak FLEC – FAC (Forças Armadas Cabindesas) dat onder leiding staat van de historische leider van het FLEC in zijn geheel: Henriques Nzita Tiago. Na onenigheid met het FLEC FAC scheiden een aantal leden zich af van het FLEC en wordt het FLEC PM (Posição Militar) opgericht met Rodrigues Mingas als secretaris – generaal. In 2010 wordt het Togolees voetbalteam aangevallen in Cabinda. Hoewel de gewapende tak FLEC FAC elke betrokkenheid ontkent, wordt de aanslag wel opgeëist door het FLEC PM en meer bepaald door Rodrigues Mingas. Zijn verhouding met het FLEC in zijn geheel, onder leiding van Henriques Nzita Tiago, is nooit goed geweest. Tegen het bevel van Henriques Nzita Tiago in reizen twee prominente leden van het FLEC FAC, Estanislau Boma en Alexander Tati, af naar Parijs om het einde van het conflict in Cabinda te verklaren. Beide kernfiguren worden samen met José Luis Verras Luemba en Carlos Moses hierdoor ontslagen door Henriques Nzita Tiago. Hierdoor ontstaan opnieuw twee verschillende facties: FLEC (Nzita), nog steeds onder leiding van Nzita Tiago, met gewapende tak (FLEC FAC) en FLEC – FAC (FLEC Tati) met een gewapende factie in Cabinda, onder leiding van Alexander Tati. FLEC Nzita verandert in juni 2016 van leider. Na het overlijden van Henriques Nzita Tiago neemt zijn zoon Emmanuel Nzita Tiago het over (zie blauwe map in administratief dossier).

Volgens wat u verklaart zou u van 2000 tot 2010 en later opnieuw van 2011 – 2012, hetzij 2013 (zie supra), tot 2015 tijdens uw werk als automechanieker mensen hebben gemobiliseerd door hen te informeren over de geschiedenis van Cabinda (NPO 3, p. 10 -12, 25, 28; NPO 2, p. 9, 16). Er kan dan ook worden verwacht dat u op z'n minst een duidelijk beeld hebt van het ontstaan van het FLEC. Aanvankelijk lijkt u zich nog niet te realiseren dat het FLEC en het FLEC FAC twee, weliswaar met elkaar verbonden, maar gescheiden facties zijn. U vertelt immers het volgende: FLEC – FAC is een partij dat is ontstaan in 1993. Op dat moment zijn er drie bewegingen samen gekomen en dat is FLEC – FAC. (NPO 2, p. 20). Die drie bewegingen benoemt u bovendien verschillend tussen het tweede en het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS. Vooreerst worden MLEC, KAOK (fonetisch) en ALIAMA genoemd. Later in het derde persoonlijk onderhoud noemt u aanvankelijk OMELEC, CAUNC en het FLEC als drie samensmeltende bewegingen. Pas wanneer de protection officer de door u vernoemde namen verifieert, past u uw antwoord aan naar MLEC, CAUNC en ALIAMA. Ook hier blijft u volharden dat deze zijn samengesmolten tot het FLEC FAC en niet tot het FLEC in zijn geheel (NPO 2, p. 20; NPO 3, p. 18), hoewel het tegendeel blijkt uit de informatie die door het CGVS werd geconsulteerd (zie blauwe map in administratief dossier).

Zelfs indien u zichzelf beschouwt als iemand die niet veel van Cabinda afweet, omdat u niet tot de administratieve cel behoort en slechts één jaar werkelijk lid bent geweest van het FLEC FAC (NPO 2, p. 16, 21; NPO 3, p. 24 - 25), valt niet te begrijpen dat u zowaar niet op de hoogte bent van de meest ingrijpende gebeurtenissen en veranderingen binnen het FLEC. U bent immers al die jaren blijven mobiliseren voor hen en zou hier zelfs voor zijn gearresteerd in 2015 (NPO 3, p. 25). Uit uw verklaringen blijkt niets anders dan het tegenovergestelde. Hoewel u aanbrengt dat er in navolging van de aanslag op het Togolees voetbalteam in 2010 interne conflicten ontstonden bij het FLEC blijkt u niet op de hoogte van de impact die deze conflicten op de structuur van het FLEC hebben gehad. U heeft geen weet van prominente FLEC leden die met de overheid gingen praten om een einde te maken aan de strijd in Cabinda en ontkent enige vorm van invloed van het gebeurde op de organisatie. De structuur en voorzitter zijn volgens u steeds hetzelfde gebleven (NPO 2, p. 21 – 22; NPO 3, p. 21 - 22). Nochtans heeft deze aanslag een belangrijke invloed gehad op de interne verhoudingen binnen het FLEC, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot een opsplitsing met twee verschillende voorzitters (zie supra en informatie in de blauwe map van het administratief dossier). Dat u hier geen kennis van heeft, blijkt uit de vaststelling dat u bij het peilen naar uw kennis van de naam Alexander Tati louter repliceert dat het V.T. is, de generaal die u zou hebben geholpen bij het ontsnappen uit de gevangenis. Wanneer de protection officer aanhaalt dat Alexander Tati een prominent figuur is binnen het FLEC zou men verwachten dat er bij u een belletje gaat rinkelen, maar u blijft onwetend (NPO 2, p. 18 – 19; NPO 3, p. 23, 30). Rodrigues Mingas wordt door u voorgesteld als secretaris en één van de belangrijkste figuren

binnen het FLEC. Alles wat met de pers te maken had, ging via hem. Tevens zou hij volgens u als secretaris in naam van het FLEC de aanslag op het Togolees voetbalteam hebben opgeëist (NPO 3, p. 21, 23). Echter blijkt uit bovengenoemde COI dat het FLEC elke betrokkenheid bij de aanslag ontkende en scheurde Rodrigues Mingas zich bovendien nog voor de aanslag af van het FLEC – FAC om een nieuwe partij op te richten die onafhankelijk functioneert van het FLEC. FLEC – Posição Militar klinkt u echter opnieuw niet bekend in de oren (NPO 3, p. 24). **Uw gebrekkige kennis staat in schril contrast met uw vrees voor vervolging omwille van uw betrokkenheid bij het FLEC.**

Uw beweerde betrokkenheid bij het FLEC (FAC) wordt tenslotte volledig ontkracht aan de hand van de tegenstrijdige verklaringen die u neerlegt over de manier waarop u in de beweging zou zijn gerold.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2022 op het CGVS verklaart u immers dat meneer C., de man die u heeft opgeleid als mechanici, als militair functioneerde binnen het FLEC FAC. Hij stelde u na enige tijd voor om uw carrière in het mobiliseren van jongeren aan te vatten en hen de waarheid te vertellen over Cabinda. Voor uw opleiding bij meneer C. bent u nooit lid geweest van het FLEC FAC. Wel woonde u in 1999 uit interesse enkele bijeenkomsten van JC, de jeugd van Cabinda, bij maar ook daar bent u nooit werkelijk lid van geweest. U stapte er uit zodra u meneer C. in 2000 leerde kennen (NPO 2, p. 16, 20). Volgens wat u verklaart tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat doorging op 28 november 2022, was u sinds 1997 lid van JC, de jeugd van Cabinda. Uit steunbetuiging aan uw ouders, wiens herkomst toebehoort aan Cabinda, besloot u in 2000 bij het FLEC FAC te gaan. U wilde uw vader helpen om zijn land te heroveren. Wanneer meneer C. u aansprak om bij hem in de leer te komen als mechanici, weigerde u dit aanvankelijk omdat u reeds was ingeschreven bij het FLEC FAC. Het is uw vader die u overtuigde om de opleiding bij meneer C. aan te vatten. Tegelijkertijd kon u volgens uw vader van de gelegenheid gebruik maken om mensen aan te spreken om hen zo te mobiliseren voor het FLEC (NPO 3, p. 10). In tegenstelling tot wat u eerder verklaarde was het met andere woorden niet meneer C., maar uw vader die aan de oorsprong lag van de mobilisatie die u uitvoerde. Meneer C. is volgens uw laatste verklaringen immers geen actief lid en vooral bezorgd om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie (NPO 3, p. 16 - 17).

Ook met betrekking tot uw jarenlange detentie weet u niet te overtuigen. Het CGVS wijst daarbij op een veelheid aan inconsistente en tegenstrijdige verklaringen wat betreft uw veroordeling en uw opsluiting in verscheidene Angolese gevangenissen. Om te beginnen plaatst u uw arrestatie bij DVZ in een volledig andere context dan wat u vertelt op het CGVS. Volgens uw verklaringen daar zou u met de strijdkrachten van Cabinda een grootschalige actie hebben gehouden om mensen te mobiliseren en hen bewust te maken van het feit dat Cabinda een aparte staat is. De strijdkrachten van Angola hebben jullie ontdekt waarna u werd gearresteerd en naar de gevangenis van Cabinda gebracht (zie vragenlijst CGVS, afgenomen door DVZ op 02 juli 2021, vraag 5). Merkwaardig genoeg ging u volgens uw verklaringen op het CGVS naar de gemeente Dingué met als hoofddoel om een auto te repareren en dus niet om een grootschalige actie tot mobilisatie te voeren. Ook andere mensen werden gearresteerd, maar de reden daartoe is voor u onbekend. U kende hen niet (NPO 3, p. 29). Zowel tijdens het interview bij DVZ als in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ, en in uw verklaringen van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS is terug te vinden dat u veroordeeld zou zijn geweest tot **vijftien jaar gevangenisstraf**. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS past u dit echter aan naar een veroordeling van **tien jaar gevangenisstraf** (zie verklaring DVZ, d.d. 29 januari 2021, p. 13, vraag 37 zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 02 juli 2021, vraag 3.2, 3.5 ; NPO 2, p. 17; NPO 3, p. 30). Wat betreft uw **vermeende verblijf in verscheidene Angolese gevangenissen** geeft u bij DVZ volgend overzicht weer: u werd gearresteerd in 2015, verbleef twee maanden in de gevangenis van Cabinda en sloot af met een verblijf van drie jaar in de gevangenis van Cuando Cubango (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 02 juli 2021, vraag 3.1). Nochtans staat in uw verklaring bij DVZ te lezen dat u tot 2017 in Cabinda verbleef en vervolgens drie jaar, tot de dag van uw vertrek – 02 februari 2020, in de gevangenis van Cuando Cubango verbleef (zie verklaring DVZ, d.d. 29 januari 2021, p. 6, vraag 10). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u sinds 2015 voor drie jaar in de gevangenis van Luanda en Cuando Cubango verbleef om dan meteen na uw vrijlating in mei 2019 bij uw nonkel K. in Luanda te verblijven (NPO 1, p. 6 – 7). dit zou echter een detentie van minstens drie jaar en half inhouden. U slaagt er niet in het tijdsverloop van uw relaas te laten kloppen. In het tweede persoonlijk onderhoud plaatst u uw ontsnapping uit de gevangenis van Cuando Cubango en uw verblijf in het huis van nonkel K. in juli 2019 (NPO 2, p. 5), twee maanden later dan wat u eerder had verteld. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud blijft u vasthouden aan uw verklaringen dat u sinds juni 2015 voor twee maanden in de gevangenis van Cabinda heeft gezeten, twee à drie weken in Luanda en vervolgens “iets” meer dan drie jaar in de gevangenis van Cuando Cubango (NPO 3, p. 29 - 30). Uitgerekend komt dit neer op een ontsnapping uit de gevangenis in augustus 2018 en dus niet mei of juli 2019 zoals u eerder stelde (NPO 1, p. 6 – 7; NPO 2, p. 5).

Dergelijke discrepanties op verschillende vlakken van uw gevangenneming maken dat ook geen enkel geloof meer wordt gehecht aan de derde component in uw opgeworpen vrees voor vervolging. De geloofwaardigheid ervan wordt nog dieper de grond in geboord wanneer men kijkt naar de geldigheid van de door u neergelegde lidkaart van NIAD - 22 januari 2016 tot 22 januari 2019 – en vaststelt dat dit volledig binnen de periode valt waarin u meent gevangen te hebben gezeten (zie groene map in administratief dossier).”;

(v) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De Angolese identiteitskaart die u neerlegt staft enerzijds louter uw identiteitsgegevens, hetgeen in bovenstaande niet ter discussie staat. Anderzijds wijst dit op de contacten die u heeft gelegd met de Angolese autoriteiten na uw – reeds ongeloofwaardig geachte – gevangenneming, wat uw vrees voor vervolging sowieso in grote mate relativeert (zie supra). Wat betreft de twee foto’s van uw zoon met zijn hoofdwonde en de foto’s van uw zogenaamde behandeling dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto’s geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kan bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Tenslotte legt u ook een originele lidkaart van de ontminningsdienst NIAD (Instituição Nacional de Desminagem), uitgegeven op 22 januari 2016 en geldig tot 22 januari 2019, neer. Deze werd in het bovenstaande reeds bediscussieerd en spreekt uw relaas eerder tegen dan dat het hierdoor wordt onderbouwd.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn drie persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn paspoort in het station Brussel-Zuid werd gestolen. Hij verwijst naar artikel 17, § 2 van het PR CGVS en stelt dat hij niet met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid inzake zijn paspoort werd geconfronteerd. Het feit dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij politieagenten moest omkopen toen hij zijn paspoort en identiteitskaart aanvroeg, hetgeen volgens hem overeenstemt met objectieve informatie over corruptie in Angola. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een persoon die zijn nationale autoriteiten vreest en stelt hiervoor internationale bescherming te behoeven, niet het grote risico neemt om met zijn nationale autoriteiten nog contact op te nemen alvorens om internationale bescherming te verzoeken. Dat verzoeker politieagenten zou hebben omgekocht, doet hieraan geen afbreuk. Hij diende immers hoe dan ook contact op te nemen met de Angolese autoriteiten om een paspoort en een nieuwe identiteitskaart te bekomen. In het licht van de door hem geschetste context, waarbij hij stelt door de Angolese autoriteiten dermate te worden gevisieerd dat hij heden nood heeft aan internationale bescherming, is het geenszins aannemelijk dat hij met deze autoriteiten contact opneemt om een paspoort en identiteitskaart te bekomen. Dat hij zulks toch deed, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de Angolese autoriteiten. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in verband met corruptie in Angola, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Dit betreft immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie.

Met betrekking tot zijn Cabindese herkomst, betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij als separatist Cabinda als een onafhankelijk land beschouwt, *“vandaar de verwarring tussen gemeente, provincie en stad, omdat alles wordt gezien op de schaal van Cabinda als een land en niet als een provincie van Angola”*. De Raad wijst erop dat Cabinda vooralsnog nog steeds een provincie is van Angola. Er kan van verzoeker dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiermee rekening houdt, wanneer hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wordt bevraagd over zijn geografische kennis inzake deze provincie. Verzoeker maakte toen echter geen enkele opmerking dat zijn separatistische overtuiging hem in de war zou hebben gebracht. Het voormelde verweer betreft dan ook niet meer dan een blote *post factum*-bewering. Dat verzoeker veel rondreisde, vormt evenmin een verschoning voor zijn gebrekkige kennis. Immers, als separatist kan van verzoeker des te meer worden verwacht dat hij een gedegen geografische kennis heeft van de regio waarvan hij de onafhankelijkheid gedurende vele jaren beweert te hebben bepleit. Verder dient erop gewezen dat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *“Zo lijkt u aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van het feit dat Cabinda niet alleen een provincie, maar ook een stad op zichzelf is en zelfs de hoofdstad van de gelijknamige provincie.”*, de woorden ‘zo lijkt’ niet betekenen dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling maakt van verzoekers verklaringen. Uit het geheel van verzoekers verklaringen inzake Cabinda, kon de commissaris-generaal terecht afleiden dat zijn geografische kennis te wensen overlaat, gelet op de objectieve informatie die daarover aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map ‘Landeninformatie’).

Verder wijst verzoeker erop dat hij inging op het aanbod van MPLA om voor de ontmijningsdienst aan de slag te gaan als mecaniciens omdat hij een beter leven wilde en zij hem een mooi aanbod deden. Verzoeker citeert uit een internetartikel waaruit blijkt dat de Angolese overheid veel heeft geïnvesteerd in de ontmijningsdienst. De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij en acht het geenszins aannemelijk dat een persoon die stelt gedurende vele jaren voor FLEC te hebben gemobiliseerd voor de onafhankelijkheidsstrijd van Cabinda, hiervoor uiteindelijk werd vervolgd en tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, tegelijkertijd aan de slag zou gaan voor de Angolese ontmijningsdienst louter omdat hij *“een beter leven”* wenst. Dit klemmt des te meer daar de door verzoeker voorgelegde kaart van de ontmijningsdienst (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) geenszins inhoudelijk overeenstemt met zijn verklaringen, zoals in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd. Waar verzoeker stelt dat hem weinig vragen werden gesteld over zijn werk bij de ontmijningsdienst, dient vastgesteld dat hij nalaat enige bijkomende informatie hierover te verstrekken, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep en het feit dat hij driemaal werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geenszins ernstig is.

Verder voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar zijn gebrekkige kennis over de voorzitter van FLEC en dat geen rekening werd gehouden met de kennis die hij wel tentoonspredde en waaromtrent hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verliest hierbij evenwel uit het oog dat in de bestreden beslissing niet louter wordt gewezen op verzoekers gebrekkige kennis over de voorzitter van FLEC, doch tevens op een veelheid aan andere elementen waarover verzoekers kennis gebrekkig en foutief blijkt te zijn, gelet op de beschikbare objectieve informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’). Te dezen dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Vervolgens stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op *“twee kleine tegenstrijdigheden”* inzake de verklaringen over zijn detentie. De Raad wijst erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers voorgehouden detentie handelen over de duur van zijn gevangenisstraf en de gevangenschappen waar hij werd opgesloten, bezwaarlijk kleine details. Het feit dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Waar

verzoeker verder stelt als volgt: *“Een van de tegenstrijdigheden deed zich voor tijdens zijn eerste interview, dat door de CGVS werd geannuleerd wegens taalbarrière. Dit verhoor is niet opgenomen in het administratieve dossier en eerbiedigt dus niet de rechten van de verdediging. Bovendien mag het feit dat dit verhoor is geannuleerd op grond van taalbarrière niet in aanmerking worden genomen, vooral wanneer er een tegenstrijdigheid is tussen de data en plaatsen.”*, dient erop gewezen dat de notities van het eerste persoonlijk onderhoud zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden (stuk 4). Er dient op gewezen dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan teneinde zijn verdediging te organiseren indien hij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. Verzoeker kon wel degelijk kennis nemen van deze informatie aangezien het administratief dossier een kopie van deze informatie bevat. Indien verzoekers raadsman bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan hem om (de dienst “Advocaten” van) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen. Verder dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing inzake de betreffende tegenstrijdigheden niet louter wordt verwezen naar verzoekers eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch ook naar zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekers verwijzing naar de problemen met de tolk tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen volstaat dan ook geenszins om de tegenstrijdigheden te verschonen en/of te weerleggen. Dat er sprake was van een fout of vertaalprobleem tijdens verzoekers derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, toen werd genoteerd dat hij tot tien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld waar hij eerder had verklaard tot vijftien jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld, dient erop gewezen dat zulks geenszins blijkt uit de notities van het derde persoonlijk onderhoud. Verzoeker maakte ook geen opmerkingen bij deze notities over. Hij kan dan ook niet ernstig, na confrontatie met de bestreden beslissing, beweren dat er tijdens dit derde persoonlijk onderhoud sprake was van een fout of vertaalprobleem.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER